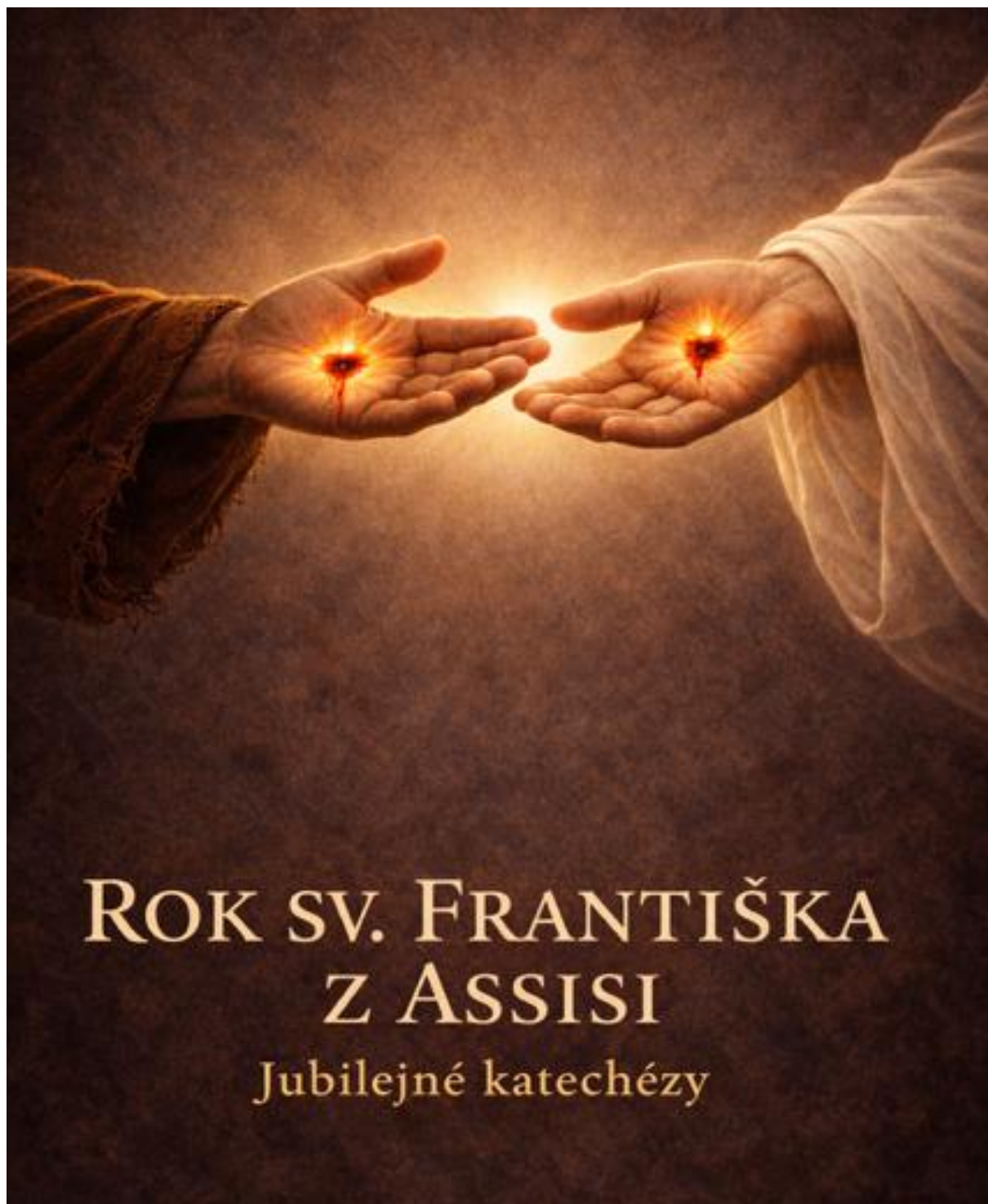

Utrpenie prežiarené zmŕtvychvstaním

Br. Remigiusz Górski OFM, dekan Teologickej fakulty Trnavskej univerzity

Veľkonočné obdobie otvára nový pohľad na rany, ktoré človek nesie. V Kristových ranách, v pochybnosti apoštola Tomáša aj v skúsenosti svätého Františka sa ukazuje, že Boh vstupuje aj do miest ľudskej krehkosti. Práve tam môže dozrievať viera, blízkosť i svetlo pre druhých.

Keď sa rana stáva stretnutím

Sú rany, ktoré si nesieme navonok, a sú rany, ktoré zostávajú hlboko v srdci. Niektoré prišli nedávno, iné nás sprevádzajú celé roky. Niekedy ich skrývame, inokedy sa k nim v myšlienkach vraciame znova a znova.

Veľkonočné obdobie nás učí pozerať sa na ne novým spôsobom. Rana nemusí zostať iba znakom bolesti. Môže sa stať miestom, kde sa človek stretne s Bohom. Prijatť takýto pohľad nebýva jednoduché. Prirodzene túžime po istote, sile a vnútornej celistvosti. Evanjelium nás však znovu privádza k tomu, že Boh sa dotýka človeka aj v jeho slabosti.

Túto skúsenosť hlboko prežil svätý František z Assisi. Jeho cesta nebola únikom od bolesti, ale cestou lásky, ktorá ho postupne priviedla až ku krížu. Na hore La Verna prijíma stigmy, rany ukrižovaného Krista, ako dar a pečať lásky.

Františkánska tradícia, ktorú zachytáva svätý Bonaventúra, ukazuje Františka ako človeka, ktorý túžil byť Kristovi podobný celým životom. Keď na konci života hovorí: „Odteraz nech mi nik nespôsobuje ťažkosti, lebo nosím na svojom tele znaky Pána Ježiša“ (Gal 6,17), cítiť z tých slov pokoj človeka, ktorý našiel svoje miesto v Kristovi.

V jeho živote sa rany stali miestom stretnutia a začiatkom hlbšieho vzťahu. A práve tu sa môže meniť aj pohľad na naše vlastné zranenia, sklamania, zlyhania či neistoty. Nemusia zostať iba tým, čo chceme čo najrýchlejšie odstrániť. Niekedy sa práve tam začína tiché stretnutie s Bohom.

Keď sa rana stáva vierou

To, čo František prežíva, má svoj koreň v evanjeliu. Apoštol Tomáš nedokáže uveriť iba zo svedectva druhých. Chce vidieť. Chce sa dotknúť. A Kristus jeho túžbu neodmieta. Prichádza k nemu a hovorí: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku!“ (Jn 20,27).

Práve tento obraz je silný. Zmŕtvychvstalý Kristus neprichádza bez stôp utrpenia. Rany v jeho tele zostávajú. Už však nehovoria o porážke. Nesú v sebe svedectvo lásky, ktorá prešla krížom a zostala verná až do krajnosti. V tejto blízkosti sa rodí Tomášovo vyznanie: „Pán môj a Boh môj!“ (Jn 20,28).

Aj pre nás je v tom veľké povzbudenie. Boh sa nebojí našich otázok ani miest, v ktorých sme zranení. Viera často dozrieva práve tam, kde si človek prizná, že všetkému nerozumie. Kristus nás nevedie k úniku od vlastných rán. Pozýva nás, aby sme ich priniesli do vzťahu s ním.

Keď sa rana stáva svetlom pre druhých

Keď sa rana dotkne viery, nezostáva iba súkromnou skúsenosťou. Evanjelium vždy otvára cestu aj k druhým. Prijatá rana sa môže stať miestom porozumenia, súcitu a tichého svedectva.

Pre študenta teológie to môže znamenať objaviť, že viera je cestou, na ktorej majú miesto aj otázky, neistoty a vnútorný zápas. Pre zasvätenú osobu to môže znamenať prijať, že vernosť dozrieva aj v skúškach, v únave a v obetiach, ktoré zostávajú skryté. Pre Cirkev na Slovensku je to pozvanie k väčšej pravdivosti a autenticite. Svet je citlivý na svedectvo ľudí, ktorí sa nemusia tváriť neomylné, aby mohli prinášať nádej.

Často práve človek, ktorý prešiel bolesťou, dokáže hlbšie porozumieť druhému. A ten, kto sa nezľakol vlastnej krehkosti, vie byť oporou aj pre iných. Aj preto sa rany môžu stať jazykom lásky.

Svätý František zostáva v tomto smere živým svedkom aj pre dnešok. Uprostred bolesti nestratil jemnosť srdca ani schopnosť milovať. Práve preto k nám jeho svedectvo hovorí aj dnes.

Modlitba

Kriste, ukázal si nám svoje rany, aby sme sa nebáli tých našich. Ty vieš, kde sme zranení, kde sme slabí a kde nesieme bolesť, ktorú nik nevidí. Daj nám odvahu priniesť ju pred teba.

Nauč nás veriť, že nič z nášho života nie je zbytočné a že aj rana sa môže stať miestom milosti. Ako apoštol Tomáš aj my chceme povedať: „Pán môj a Boh môj.“ A ako svätý František ťa chceme nasledovať aj vtedy, keď cesta vedie cez kríž.

Premeň naše rany na svetlo, aby sme nimi mohli svietiť druhým a svedčiť o tvojej láske.